

Arrest

nr. 69 325 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BRACKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 12 juni 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (bijlage 8). Op 10 juli 2009 werd verzoeker in bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 5 april 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 14 april 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) geboren te (...), op(in) (...) van Spaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Op 20/04/2009 dient betrokkene een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Op basis van een tewerkstelling werd betrokkene op 12/06/09 in het bezit gesteld van een bijlage 8 op basis van zijn tewerkstelling. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 werd op 9/11/10 een administratief onderzoek opgestart naar de huidige activiteiten van de betrokkene. Betrokkene legde op 30/10/2010 en 4101/2011 volgende documenten voor: individuele rekening van gewerkte dagen in 2009 (65 dagen gewerkt, mei - december 2009), gelegenheidsformulier 2009 voor tuinbouwsector, werkloosheidsfiche ABW 2009 (54 dagen uitkering, juni - december 2009), ABW-werkloosheidsattest (uitkering sinds 29/05/09, opgemaakt in november 2010), RVA-werkloosheidsattest (uitkering sinds 29/05/09), recent VDAB-inschrijvingsbewijs (onafgebroken ingeschreven sinds 30/3/09, werkloos sinds 18/08/09), VDAB-attest (ingeschreven op 1/04/09 en 18/08/09), inschrijvingsbewijzen/aanwezigheidsbewijzen/getuigschriften van nederlandse taalcursussen tussen september 2009 en december 2010, visitekaartjes van interimbureau's en tenslotte een attest van regelmatige deelname aan inburgeringscursus werkjaar 2010-2011.

Uit voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is. Betrokkene is werkloos geworden na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of gedurende de eerste twaalf maanden van zijn tewerkstelling. Het statuut van werknemer kon betrokkene dan ook nog tot zes maanden na het beëindigen van de tewerkstelling behouden overeenkomstig art. 42bis, §2, 30. Deze zes maanden zijn intussen reeds ruimschoots verstreken waardoor betrokkene niet meer als werknemer kan beschouwd worden.

Uit de nieuw voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene heden kennelijk werkzoekende is. De voorgelegde documenten kunnen echter niet afdoende bewijzen dat betrokkene daarbij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling maakt. Wel integendeel, betrokkene blijkt intussen al langer dan een jaar volledig werkloos, ondanks de inspanningen Nederlands te leren, een inburgeringscursus te volgen en zich in te schrijven bij interimkantoren. Het is redelijk te stellen dat betrokkene niet het nodige profiel, vaardigheden of diploma's heeft om een reële kans op tewerkstelling te maken. Indien hij immers wel een reële kans zou hebben, dan zou hij intussen al weer aan de slag zijn.

Betrokkene beantwoordt op geen enkele manier nog aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40, §4. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

Ter adstructie van zijn enig middel betoogt verzoeker:

“Verzoeker meent als middel te kunnen aanvoeren om voormelde beslissing nietig te verklaren de schending van art 8 EVRM;

Verwerende partij geeft aan verzoeker het bevel om het land te verlaten maar verliest daarbij uit het oog dat zijn echtgenote (F. R.) en zijn kinderen (J.), (R.) en (B.) in het kader van gezinshereniging met EU naar België zijn gekomen en bij hem wonen;

Verzoeker legt een schrijven van het Centraal Loket Vreemdelingen van de Stad Antwerpen gericht aan de echtgenote van verzoeker voor waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend op 17.06.2010 (stuk 3);

Vervolgens werd een onderzoek m.b.t. de verblijfplaats uitgevoerd en werd door de politie op 20.04.2011 vastgesteld dat zijn gezin effectief bij verzoeker inwoonde (stuk 4);

Op 07.06.2011 dient het gezin van verzoeker zich aan te melden bij dienst vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen (stuk 5);

Zoon (B. C.) gaat ondertussen sinds 08.09.2010 ononderbroken in België naar school in het SISO Marco Polo te Antwerpen (stuk 6);

De echtgenote van verzoeker en zijn kinderen, in tegenstelling tot hemzelf, beschikken niet over een bevel om het grondgebied te verlaten; Dit heeft tot gevolg dat verzoeker België dient te verlaten terwijl zijn gezin hier verblijft; Dat heeft uiteraard tot gevolg dat zijn recht op een privé-, gezins- en familieleven wordt miskend;

Bij de toepassing van de vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met art. 8 EVRM; Verwerende partij heeft dat duidelijk nagelaten;"

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.3.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.6. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote en zijn kinderen in het kader van gezinshereniging naar België zijn gekomen en bij hem wonen. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de nodige bewijzen toe die zijn beweringen staven. Verwerende partij betwist niet dat verzoekers gezin naar België is gekomen en bij hem woont. Gelet op voorgaande kan in casu aangenomen worden dat verzoeker een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn in het administratief dossier geen indicaties voorhanden die wijzen op het tegendeel.

2.7. Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf in de zin als hiervoor betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

2.8. Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

De Raad merkt op dat verzoeker de legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing betwist. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in casu het verblijf van verzoeker beëindigen en aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aangezien hij niet meer tewerkgesteld is en hij niet aantoont dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt, wat verzoeker niet betwist. Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt voorts dat de echtgenote en kinderen van verzoeker naar België zijn gekomen en op 17 juni 2010 een aanvraag tot gezinshereniging hebben gedaan in functie van verzoeker. Nu verzoekers eigen verblijfsrecht in België beëindigd werd en hij bovendien niet aantoont dat zijn echtgenote en kinderen enig verblijfsrecht hebben verkregen, ziet de Raad hoegenaamd niet in dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om met zijn echtgenote en kinderen terug te keren naar het land van herkomst en aldaar een gezinsleven te leiden.

Uit het voorgaande onderzoek blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het gezinsleven van de verzoekende partij die evenredig is. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet ernstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER